

O B Č A S N Í K

pro Nebahovy, Jelemek, Kralovice, Lažišťka a Zdenice

Nebahovský rodák, **pan Jiří Nachlinger st.**, je jedním z nekončící řady **řezbářského rodu** Jungbauerů a Nachlingerů, jejíž počátek se datuje rokem 1907.

Právě v tomto roce získal Josef Jungbauer (nar. 1888) v Praze na Žižkově „List výučný Představenstva Společenstva živností stavebních spolu se živnostmi, které zpracovávají kov, dřeva a papíru se zabývají“. Hned po vyučení se zcela věnoval řezbářskému řemeslu. Lze říci, že prakticky ve všech tehdejších domácnostech v širokém okolí nemohla chybět Madona s Ježíškem usazena do typického oválného podkladu. Ve své dílně na nebahovské samotě také začal vyřezávat velmi oblíbené typické české betlémy, o které je velký zájem i v současné době.

Své umělecké vlohy a zkušenosti pak předával svému **synovi Vítězslavovi** (akademický sochař), **vnukovi – Janu Nachlingerovi** – a pak i svému **pravnukevi – Jiřímu Nachlingerovi st.**

Potud historie rodu řezbářů.

Vraťme se nyní k současnému **Jiřímu Nachlingerovi st.**

Na Střední uměleckoprůmyslové škole v Praze vystudoval **obor řezbářství**. Díky svým bohatým řezbářským zkušenostem z domácí dílny se mohl již v době studia zapojit do práce na kopiích řezbářských děl pro UMPRUM. Své vzdělání si pak ještě rozšířil o **restaurátorství**. Po ukončení studia se v zaměstnaneckém poměru zabýval vyřezáváním přesných kopií světoznámého Pražského jezulátka a Příbramské Madony, které byly významným exportním artiklem a putovaly do celého světa.

Od 90. let pak tvoří privátně ve své **rodinné dílně**. Postupně se rozšiřoval zájem o tradiční české betlémy s typickými figurkami, a tak se právě **betlémy** dostaly do popředí jeho řezbářské činnosti. Kromě řezbářství se věnuje i velmi žádané restaurátorské práci. Ta obnáší především restaurování nejen drobných předmětů, ale především sakrálního mobiliáře v mnoha kostelích a kapličkách, které byly do té doby v dosti zanedbaném stavu.

Dlouhodobá spolupráce trvá také s muzeem v Třebechovicích pod Orebem, kde se nachází pohyblivý a v Čechách nejrozsáhlejší betlém. Pan Jiří st. se podílí na doplňování novými betlémskými figurkami a současně restauruje stávající sošky.

Na nedostatek práce si pan Jiří st. nikdy nemohl stěžovat. Nicméně některé zakázky byly a jsou velmi prestižní.

Jednou z nich byl úspěšný konkurz na zhotovení **oltářní sochy sv. Vojtěcha** v nadživotní velikosti, která je umístěna v poutním kostele v Libici nad Cidlinou. Jak celá tato socha vznikala, vypráví sám pan Jiří Nachlinger st. „Pustil jsem se do studia všech dostupných podkladů, abych zjistil, jaký vlastně Vojtěch byl, jaké měl vlastnosti, a dumal nad tím, jak

v gestu a tváři vyjádřit, jestli byl přísný, ale spravedlivý a co všechno musím na Vojtěchově soše respektovat.“

Socha i s podstavcem je vysoká tři a půl metru a musela být dokončována venku před dílnou...

Pro Obec Nebahovy pan Jiří st. řezbářsky **zpracoval státní znak a znak naší obce**, oba jsou umístěny v zasedací místnosti obecního úřadu.

Dosud svým objemem **největší zakázku** právě v těchto dnech dokončují společně Jiří Nachlinger st. se svým synem Jiřím ml. Je to opět výsledek společného úspěchu v náročném konkurzu. Zakázka představuje řezbářské dílo padesáti loutek, tzv. marionet, o velikosti 50–100 cm pro Hospital Kuks. V tomto podkrkonošském objektu se nachází nejlepší sbírka barokního umění sochaře M. B. Brauna v Čechách. Zde je také umístěno muzeum unikátních vyřezávaných marionet Jiřího Nachlingera, které jsou inspirovány právě barokními Braunovými sochami.

Na otázku, **jakou realizaci by si pan Jiří Nachlinger st. přál**, odpovídá: „Rád bych jednou vyzdobil kapli, která by byla v modernějším stylu. Mám rád střídmost ve výrazu, jemnou symboliku a všechno, co chci vyjádřit, se snažím dostat do výrazu tváře a gest. Sochy mluví rukama. Ruka je pro řezbáře často větší oříšek než obličej. A musím říci, že uspokojení mi přináší, když mohu výjimečně pracovat společně se synem.“

Syn, Jiří Nachlinger ml. – řezbář a loutkářský technolog, pokračovatel 4. generace řezbářů na nebahovské samotě „u Zvejšků“. Absolvoval obor Řezbářství a tvarování dřeva na Střední uměleckoprůmyslové škole v Praze, stejně jako jeho otec. Poté pokračoval na Akademii múzických umění obor Scénografie loutkového a alternativního divadla. Jeho diplomová práce byla počátkem spolupráce s galerií loutek v barokním Kuksu. Společně s otcem se zde podílí na řezbářské tvorbě loutek, sám se pak věnuje divadelní scénografii a filmové animaci. Je též autorem dřevěné stavebnice Perfo, která rozvíjí manuální zručnost a fantazii dětí i dospělých.

Přejeme oběma nebahovským řezbářům hodně zdraví, stále pevnou ruku, zajímavé zakázky, vítězné konkurzy a ať stále šíří slávu řezbářského řemesla.